

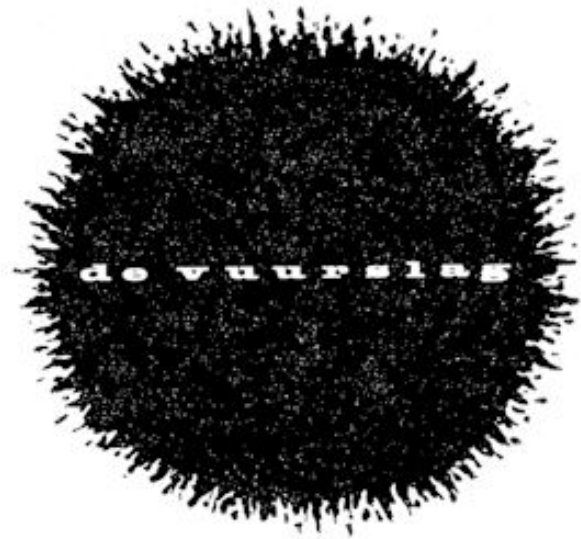
Uitgave van de
Vereniging HEMAVA voor
propaganda kinderbescherming

HELDING STICHTINGEN
MARTHA STICHTING
STICHTING VALKENHEIDE

Advertentie-tarieven in overleg met de administratie
Abonnementsprijs f5,- per jaar
Administratie-adres: Bureau HeMaVa
Joh. van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort
Telefoon 13337 - Postrekening 4846

Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters
Koninginnelaan 29 / Groningen

Ze heetten Pieter en Maria Smit, dat waren tenminste hun zondagse namen, want iedereen noemde ze: Rietje en Pietje Morsebel.

Je kunt niet geloven, wat dat voor kleine smeerpotsen waren. Het leek wel of ze altijd de vuilste plekjes zochten om te spelen. Als andere kinderen zandtaartjes bakten, dan zochten zij net zo lang tot ze van die dikke, vette modder vonden en dan bakten ze . . . modderpannekoeken.

Lekker, hoor! Tenminste Rietje en Pietje vonden dat erg leuk en lekker. Ze waren gewoon dol op het bakken van modderpannekoeken.

Als het geregend had zochten ze vieze, zwarte plassen om in te spelen en als moeder vergat het kolenhok te sluiten kon je er vast op rekenen, dat je na een poosje Rietje en Pietje tussen de kolen vond.

Hoe denk je, dat ze er dan uitzagen?

O, wat waren die kinderen altijd smerig!

Nu zou je kunnen zeggen: er is water en zeep genoeg op de wereld, ze konden dus wel weer schoon worden.

Ja, maar dat was het nu juist.

Als moeder maar het woord „wassen” zei, dan begon het gezeur.

Rietje vond het water te nat en Pietje vond het te koud. Rietje kreeg altijd water in haar oren en Pietje zeep in zijn oog.

Zo werd het dan nooit een waspartij maar een huil- en schreeuwpartij. De burens wisten het al, als er zo gebruld werd, zeiden ze: „O, de tweeling van Smit wordt gewassen, je weet wel die kleine morsebellen.” Ze lachten dan maar eens en zeiden: „wat een stel toch!”

Op zekere dag kwam tante Griet naar de stad. Ze woonde ver weg op een boerderij en hield veel van kinderen.

Toen de kinderen die avond weer vol modder thuis kwamen zei ze, heel verbaasd: „Wel, wel!”

En toen ze gewassen werden en daarbij hun gewone brulpartij hielden, zei ze weer: „Wel, wel!”

Daarna zei ze tegen moeder: „Nou maar, als ze niet gewassen willen worden en altijd zo schreeuwen, zou ik ze maar lekker vuil laten.”

Dat was nog eens een heerlijke tante, dachten Rietje en Pietje. Die hield zeker óók niet van wassen.

Toen tante de volgende dag vroeg: „Gaan jullie een poosje mee naar de boerderij”, zeiden ze blij: „Alstublieft, tante.” Stel je voor: logeren bij een tante waar je vuil mag blijven!

De tweeling werd nog eens extra gewassen en opgepoetst, keurig schoon aangekleed en toen ging tante maar gauw naar de trein vóór ze kans kregen zich weer vuil te maken.

In de trein zaten ze overal aan, veeiden met hun handen langs alle vuile randjes en werden zo zwart als Pictje-Roet.

Tante zei niets.

Toen ze op de boerderij kwamen kregen ze allebei een paar klompen en een overall. „Ziezo” zei tante „Ga nu maar modderen.”

Je snapt hoe heerlijk ze dat vonden.

Op het erf van een boerderij is altijd wel modder te vinden voor de fijnste, vetste modderpannekoeken. Er waren altijd plassen om in te knoeien en als je dan overal inkruipt tot zelfs in het varkenshok dan blijf je niet erg schoon.

Toen ze dan ook voor het eten werden binnengeroepen waren ze zo vies, dat ze haast aan de stoel plakten.

Niemand zei iets over wassen.

Alleen begon oom telkens te lachen als hij naar de kinderen keek.

Waarom denk je dat hij lachte?

Tante zei niets, ze schepte het eten op en stuurde ze na het eten weer naar buiten.

Toen het bedtijd was bracht tante ze naar boven naar een kleine kamer met een bedstee aan iedere kant.

O, wat vonden ze dat gezellig om in te slapen.

Tante bleef even babbelen, wachtte tot ze hun avondgebedje hadden opgezegd en ging toen naar beneden. Over wassen zei ze niets.

Piet keek naar zijn zwarte handen en voeten.

Rietje keek in de spiegel naar haar vuile gezicht.

Toen keken ze elkaar eens aan, zuchtten een beetje en kropen smerig en wel tussen de heldere lakens.

De volgende morgen trokken ze de vuile overall weer aan. Niemand zei iets over wassen. Ze kregen een boterham en trokken naar buiten. Langs het hek kwamen wat schoolkinderen. Ze bleven staan.

Eén riep: „Kijk daar eens, dat is zeker Piet de Smeerpoets en zijn zusje!”

En een ander riep: „Ze hebben vannacht zeker bij het varken geslapen.”

Er kwamen hoe langer hoe meer kinderen bij die lachten om zulke smerige kinderen.

Pietje keek naar Rietje en Rietje keek naar Pietje, toen gaven ze elkaar een hand en holden weg, naar de boerderij, naar tante Griet.

Hijgend zei Pietje: „Tante, mogen we alstublieft gewassen?”

„Hebben jullie dat dan nog niet zelf gedaan?” vroeg tante Griet met pretlachjes in haar ogen.

„Nee tante” zei Rietje. „Gisteravond ook niet.”

„Wel, wel!” zei tante. „Ik dacht, dat zulke grote kinderen daar wel zelf om dachten. Ik zal je wat vertellen: Je hoeft je van mij niet te wassen, hoor, maar je mag je wel wassen, als je er maar niet bij schreeuwt, want daar heb ik een hekel aan.

Daar is de pomp, hier heb je zeep en een handdoek. Als je goed schoon bent krijg je allebei een schoon pak van me en dan zal ik die bedden ook nog maar een keertje verschonen.”

Ze holden naar de pomp en wasten en plasten en boenden en schrobden, dat het een lieve lust was.

Eerst pompte Pietje en toen pompte Rietje.

Ze wezen elkaar de vuile plekjes:

„Hé, jij hebt nog een smerig oor.”

„Kijk jij eens, je nek is nog zwart.”

„Pas op, tussen je tenen kan je wel spinazie zaaien.”

„Je moet je nagels nog boenen.”

Zo ging dat maar door en na een half uurtje zou niemand meer hebben willen zeggen, dat dat nu Rietje en Pietje Morsebel waren.

Natuurlijk maakten ze zich die dag weer pikzwart, ze bleven nu eenmaal dol op modderpannekoeken bakken. Maar toen ze 's avonds geroepen werden gingen ze zich eerst gauw wassen.

Want die tante Griet, daar moest je mee oppassen, ze zou anders best kunnen zeggen: „Je mag je niet meer wassen.”

En uitgelachen worden is ook zo leuk niet!

Toen ze weer bij moeder thuis kwamen wasten ze zich zelf en huilden er nooit meer bij. Dat waren ze afgewend.

M. Hesper-Sint.

„Wat
vliegt
daar”

Het is het hefschroefvliegtuig of helicopter. In dit geval de Sikorsky S 55, een Amerikaans product, in dienst van de marine-luchtvaartdienst. Wat is nu precies zo'n helicopter? Een vliegtuig, dat inplaats van een vleugel en een motor, die een propeller aandrijft een zogenaamde hefschroef heeft, die door een motor wordt aangedreven. De helicopter kan niet alleen vooruit, maar ook achteruit en zijwaarts vliegen, terwijl hij tevens rechtstandig kan stijgen en dalen.

Het toestel is dan ook bijzonder geschikt voor reddingswerk. Vele mensen en kinderen hebben er hun leven aan te danken; in 1953, toen de grote overstroming in Zeeland plaats had, hielp ook prins Bernhard persoonlijk mee om per helicopter de drenkelingen over te brengen naar veiliger plaatsen.

Op 't ogenblik kun je vanuit Nederland ook per helicopter naar Brussel reizen; een gezellig reisje. Maar erg duur!

A. H. Vos.

*Tekeningen in dit nummer van: A. Adriani-Rot — Nelly Donker-Toebes
A. v. Ueen — A. H. Vos.*